

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELOS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Értekezlete“

Szerkesztőség és kiadóhivatal
hová a lapba szánt kéziratok
==== reklamációk és ====
előfizetési pénzek küldendők
== Maros-Vásárhely, ==
Szentgyörgy-utca 9. szám.
== ev. ref. lelkészi lakás. ==

Megjelenik:
minden vasárnap egy iven.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor
Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

A marosi egyházmegye értekezleti közgyűlése Mezőbándon.

Marosi egyházmegyénk értekezleti elnökségének régi vágya teljesült azzal, hogy e hó 12-ére kitűzött értekezleti közgyűlést mezőbándi egyházközségünk hivei körében tarthatta meg. Ez az egyházközség, egyik azon egyházak közül, a melyeket erdélyi egyházaink sorában őrbástyák gyanánt tekintünk, úgy felekezeti, mint nemzetiségi szempontból. A nemzetiségek lakta mezőség szélén valóban nagy misziója van Mezőbándnak s ottani egyházközségünknek. Örömmel jelezhetjük, hogy a közgyűlés hivatását betöltő, mindvégig magas szárnyalású, intelligens gyülekezés és tanácskozás volt s hisszük, hogy az ott elhangzott s egyháztársadalmi életünk fellendítését és megfelelő intézményekkel való ellátását és megerősítését célzó eszmék is termékeny talajba hullottak.

Ne legyen feltűnő, ha súlyt fektettünk arra s külön is kiemeltük azt a körülményt, hogy egyházi értekezleteink színvonalára s a megjelent tagok magaviselkedésére súlyt fektetünk. Hiszen ez csak természetes. Nincs bántóbb s elszomorítóbb, mint a mikor lelkészek s az ő példájuk nyomán velük együtt tanácskozó világiak feledkeznek meg példaadó voltukról s tanácskozásaik

ok-, rend- és elv nélküli fecsegések színhelyévé lesznek. De még ennél is szomorítóbb az, a mikor a tanácskozások utáni együttétkezés valóságos dőzsöléssé fajul. Örömmel emlékszünk a mezőbándi gyülekezésre e tekintetben is mint olyanra, a mely a kedélyesség mellett atyafiságos szeretettel telt s építő hatásu együttlét volt.

Az a körülmény pedig, hogy marosi egyházmegyénk értekezlete az egyháztársadalmi életnek intézményekkel való erősítésének szükségességét belátva, Tóthfalusi József marosvásárhelyi lelkésznek, lapunk felelős szerkesztőjének a „Keresztyén szeretet munkásság“ című felolvasása nyomán az általa kifejtett eszmék alapján: *árvaink gondozása* érdekében megfelelő lépések tételét, egy *református női gazdasági iskola, háztartási és cselédképző szakiskola* s egy *diakoniszta intézmény* megvalósítása tervének propagálását határozatilag kimondta — arra az útra tért, amely értekezleti életünkben új irányt jelöl s az értekezlet egyháztársadalmi működésének magasabb erkölcsi értéket ad.

Örömmel említjük fel világi férfiaink érdeklődését s azon elveknek hangoztatását, miszerint az egyházi és világi ember egyformán felelős az Anyaszentegyházért. A mi egyedüli árnya volt az értekezletnek s a mi kemény elítélés szavait váltotta ki a lelkekből az a körül-

mény volt, hogy a marosi egyházmegye tekintélyes számu tagjai sorából alig 15 lelkész érdeklődött az értekezleti közgyűlés után. Pedig: maga a kibocsátott tárgysorozat nagyobb figyelmet igényelt volna s helyes volt az a terv is, hogy nem a jelen voltak, hanem a távolváltak nevei vétessenek számba s találtassék út, mód arra, hogy az ilyen irányu kötelességek teljesítésére is figyelmeztetessenek a „szent nép“ érdekelteit.

Marosi egyházmegyénk értekezleti elnöksége és tisztikara pedig haladjon a kezdett úton, buzgón, öntudatos munkával. Legyen első vezér a munkások sorában. Elismerésünkön kívül bizonyára rajtuk lesz Isten áldása is!

Hogyan kedveltessük meg gyermekeinkkel a mások bajával való törődés gondolatát?

Irta és az „Erdélyi Múzeum Egyesületnek“ 1907. június 1-én Zilahon tartott III. vándorgyűlésen felolvasta: Dr. Gidófalvy István kir. közjegyző.

Én az előadásaimmal nagyon furcsán szoktam járni. Mikor a 80-as évek végén és a 90-es évek elején Maros-Torda megyében, helyesebben a görgényi traktusban faluról-falura jártam, hogy az irni-olvasni alig tudó népnek a szövetkezetekről előadást tartsak, azt tapasztaltam, hogy nagy áhitattal és szeretettel hallgattak a nem hullott a mag sziklás talajra Ez bátorított fel engem arra, hogy az akkori nagynevű erdélyi ev. ref. püspököt, Szász Domokost s az akkori jegyzőt, Szász Gerőt megkerestem aziránt, hogy nyujtsanak nekem alkalmat, hogy előkelő helyen, intelligens embereknek, az erdélyi részek vezetőinek gondolataimat kifejthessem. Szívesen fogadták ajánlatomat és a Maros-Vásárhelyt tartott egyházkerületi papi értekezleten alkalmat adtak, hogy a nagy templomban a „Szövetkezetek“-ről előadást tartsak.

Előadásom kezdetén a templom zsufolásig meg volt telve. A mint azonban monoton hangon gondolataimat leadogattam, minden újabb eszmém után a hallgatóság egy jó része eltávozott úgy, hogy a mikor előadásom vége felé közeledtem 16-an maradtak a templomban. Ezek azonban mind közelebb-közelebb jöttek hozzám, nagy figyelemmel hallgattak s amint az eredmény mutatta, nem is értelem nélkül, mert az erdélyrészi szövetkezeti mozgalmat nagy méretben ezeknek az ott maradottaknak segítségével tudtam ébren tartani, fejleszteni, megerősíteni úgy, hogy ma többj mint 100.000 tagja van az erdélyrészi szövetkezeteknek.

Akkori hallgatóságom nagy részében nem volt meg a mások bajával való törődés gondolata. Ezért

volt nekem nagy baj az előadás tartása s ezért nem részesítettek engem abban a figyelemben, hogy e bajból legalább fiaskó nélkül kerüljek ki. Csak ezen 16 emberben volt meg a mások bajával való törődés gondolata s akkor állapítottam meg magamban azt, hogy nálunk nem fektetnek súlyt arra, hogy ezt a gondolatot ne csak megismerjék, ne csak megértsék, hanem hogy ez a gondolat az emberek vérévé váljék.

Ha szerény harisnyás embereknek tartok előadást, mindig hűséggel, szeretettel hallgatnak meg. de az intelligens osztály legtöbbször ott hagy, mert azt mondja, hogy mindezeket ő jobban tudja s miért lopja itt az időt?

Amint most itt ebben a teremben körülnézek a marosvásárhelyihez hasonló intelligens közönséget látok, de remélem, hogy e közönség nem hasonlít az akkori marosvásárhelyihez. Meglehet, hogy ismétlésekbe bocsátkozom, de amint Jézus Krisztus minden gondolatát a felebaráti szeretetre alapította s a Biblia mégsem unalmas a lelki-szegények előtt, úgy nekünk szociális gondolkozásu embereknek is a mások bajával való törődés gondolata a felebaráti szeretettel keverve, ismételve és ismételve, bár más ruhában, mindaddig kell hangoztatnunk, míg egy intelligens tábor nyertünk meg ennek az eszmének, mert csak akkor folytathatjuk az intenzív munkát hazánkban nagy erővel és belterjesen, ha minden gondolkozó fő, minden cselekedni vágyó kéz váll-vetve, kezét-fogva segít kiépíteni azt a nagy szociális munkát, melynek egyik talpköve a mások bajával való törődés gondolata.

Ezeket előre bocsátva, áttérek előadásom lényegére.

Kedves barátaim! Kedves tanítótársaim! Szándékosan és jól megfontolva használtam e megszólítást, noha nagy részüket személyesen nem ismerem. Azonban a hallgatóságnak barátságos viszonyban kell élnie az előadással és azért tettem hozzá, hogy tanítótársaim, mert mindnyájan tanítók vagyunk, még azok is, kik a szokásos diplomát meg nem szerezték. Tanítók a szülők, tanítók a dadák és cselédek (épen ezért ezeket jól meg kell választani), tanítók a nagyméltóságú, méltóságos és nagyságos egyetemi tanárok, a nagyságos és tekintetes középiskolai tanárok, papok, a néptanítók, kántorok s mindenki, a kire a fiatalabb emberek vezetése irányítása rá van bízva, tehát minden iparos, hivatalnok, kereskedő és gazda is egyúttal. Egyszóval mindenki, mert ma-holnap mindenki idősebb, mint a másik.

A barátságos érzület pedig azért szükséges, mert a tanítóknak ezen tömege e nélkül csak felemás munkát végezhet.

Legnehezebb, de legértékesebb munkát azok végzik kik az élet kezdetén az alapfogalmakat ismer-tetik meg a kis gyermekekkel akkor, midőn ezek a legtermékenyebbek és a kiknek lelkét, tudását, sziv-

jóságát viszik batyujokba a gyermekek az egész életen át.

A gyermekeket vezetni, irányítani, otthon tartani és munkálkodással és irányítással a megelégedett békés családi élet révébe vezérelni és az állam erős támaszává, oszlopaivá fejleszteni mindnyájunk kötelessége. Ez a munka nem kicsiny munka. Nem is lehet félkézzel elvégezni. Ehhez erős akarat, szívós kitartás, nagy emberismeret és életbölcesség szükséges.

A nevelés a születéssel kezdődik. A család a szeretet által vezetett köztársaság, melynek keretén belül a gyermekek látják, hogy csak úgy boldogulnak ha az erősebbek a gyengébbeket, a gyermekeket szeretik, támogatják, ápolják és irányítják. Hány 5—6 esztendő leánykát ismerünk, a ki kis öccsét, vagy húgát sokkal jobban gondolzza, mint akárhány felnőtt. A környezettől, szülőiktől látják ezt a példát s követik ösztönszerűleg a nélkül, hogy tudnák, hogy miért teszik. Játékbaba helyett az oda cseppent kis babát dédelgetik s ezzel meg van a jövőjük pecsételve, hogy ha felnőnek gondos jó család anyák legyenek.

Hogy ez az ösztönszerű buzgóság ne lankadjon, meg ne mételyeztessék, a gyermek körül foglalatossá cselédeket, dadákat a szülőknek nagyon jól meg kell választani. Legjobb, ha írni, olvasni tudnak és a gyermekek képzelődő tehetségét foglalkoztatják az által, hogy a szülők által neki átadott gyermek-meséket olvasgassák és azokat mondogassák el. Ne bízzák a cseléd fantáziájára a mesemondást, mert az álképletekkel, rémmesékkel tölti meg, az akkor még romlatlan és a legtermékenyebb agyat.

Minden gyermeknek a családban romlatlannak kell maradnia. Ezt a romlatlan kis gyermeket a törvény parancsánál fogva előbb kisdudóvadába, később népiskolába kell küldeni. Vétket követ el mindenki, de kivált a gyermekkertésznő és a tanító, ha a család által a gyermekbe öltött mások bajával való törődés gondolatát kiöli, vagy megfélekez. A mások bajával való törődés gondolatával nem akarom a gyermeket terhelni, sem a tanító nevelési rendszerét megnehezíteni. Könnyen megy az egész, csak szeretet, gondosság, az egyének megfigyelése és jóakarát kell hozzá. Ha a kisdudóvadában a gyermekkertésznő a gyermekeket olyan munkára szoktatja, hogy közösen, együttesen alkossanak egy előttük nagyobb és így szebb dolgot: meg van mentve a gyermekekben a mások bajával való törődés gondolata. Ha a gyermekkertésznő a gyermekkel különböző színű papircsillagokat állítat elő, nevüket mindenike ráírja és azután megmagyarázza, hogy ez a kis csillag magában véve még szinte semmi, de ha össze füzi és kis kosarat vagy papírszönyeget készít belőle, meg van alakítva a legkisebb erők által az első „kosár, vagy papírszönyeg szövetkezet“. Anyagilag ez nem nagy értékű, de az eredmény, az egymásra támaszkodás nem maradhat el

nyomtalanul, mert egész életén át végig fogja kísérni a gyermeket.

A második esztendőben a kisdudók már más értékesebb, piacképes dolgokat is állíthatnak elő, mert ha a gyermekkertésznő ügyes, akkor a még fiatal, munkabíró erővel gyufaszálakból, kemény és színes papírosból igen sok értékes karácsonyfadiszt készíthet és szivesebben venné meg a jobbmódu szülő, mint a külföldi selejtes árut.

Igy alakulna meg minden kisdudóvadában az „első magyar karácsonyfadiszt termelő szövetkezet“.

Fele tréfa, fele játék, de mégis csak nagy dolog az, ha e két év emléke a mások bajával való törődés gondolatával telítve marad meg a gyermek agyvelejében. Ezt már bajosan mossa le az iskola, bajosan az élet.

Az elemi iskolában a tanító a gyermekekkel már a dolog velejét ismertetheti meg. Megtaníthatja példákban, hogy a társadalom nem egyéb, mint a tett szolgálatok kölcsönös kicserélése. Alkalmas, kedves olvasmányokkal, alkalmas szép példákkal kell a fogékony lelket napról-napra megtermékenyíteni. Száz és száz példát hozhatnék fel, de az idő rövidségére való tekintettel csak egy párra terjeszkedem ki.

Egyik budapesti külvárosi iskolában az egyik növendék megbetegedett. Az orvos egy liter kina-bort rendelt neki. A szülőknek nem volt módjukban ezt megszerezni.

A tanítónő a gyermekek lelkéhez szólt s kérte, hogy adják össze a bor elkészítéséhez szükséges két koronát. Minden gyermek tehetsége szerint adott néhány fillért s így apránként összerakosgatva, egybegyűlt a liter kina-bor ára. A leánykák aztán maguk vitték el tanuló társuknak és boldogok voltak, hogy segíthettek rajta.

Egy másik iskolában a leánykák országos vásár alkalmával pénzt adtak össze és az összegyűjtött pénzen, olcsó áron szövetdarabokat, fonalat és gombokat vásároltak. Miudezt egy dobozba helyezték. Ez volt a raktár. S valahányszor kifeslett valamelyik leányka ruhája, rögtön kijavították a kicsinyek ruháit úgy, hogy a családok ettől a gondtól teljesen meg lettek mentve. Olvastam egyik leányka levelét melyben így ír errő a munkáról: „A fonal nagyban vásárolva három krajcár helyett csak kettőbe kerül. Majd ha nagy leszek oda törekszem, hogy összeálljunk néhányan jó gazdaszönyök, amilyen magam vagyok. hogy cukrot, kávé, fűszereket, szóval mindent, a mi szükséges, közösen beszerezzük, így kevesebbe kerül“. Ezt másképpen úgy is kifejezhetjük, hogy a férj fizetésének vásárlóképeségét fokozzuk, amivel bizonyára többet tehet az aszszony, mintha maga is fizetéses állásra törekszik.

(Vége köv.)

Alkonyatkor.

Jer, feleség, oly szép az alkonyat,
 Öledbe lehajtom fejemet —
 Beszélgessünk míg a zsongó kebel
 S a sötétség mindent eltemet.
 Gyermekünk már nyugodni tértek,
 Mi vírasszunk álmaik fetett
 S míg ők álmodnak édes álmokat,
 Én, majd, halkán beszélek veled.

. . . Sokszor elborul felettünk az ég,
 Alig hiszük, hogy még kiderül.
 Reánk tör zord, zivataros éjjel
 És tép a sors könyörtelenül.
 Elcsüggedten, sokszor reményt veszve
 Roskadunk a sok teher alatt,
 Sokszor már a kétségbeeséstől
 Alig választ el egy pillanat.

Sokszor kísér itt a sötétségben
 Rideg guny, halálos gyűlölet.
 Az emberek nem hogy segítenek,
 Záporral szórják ránk a követ.
 Némán törünk, csak a könnyünk omlík
 S erősebben szoritunk kezét —
 Amikor már mindenki elhagyott
 Akkor megtaláljuk az eget.

Csüggedt lelkünk újra szárnyára kél
 Bíró hittel száll, száll fel oda,
 Hol megtaláljuk azt, kiről tudjuk,
 Hogy nem hágy el bennünket soha.
 A míg ez a hitünk el nem vész
 Sorsunk még sem lesz olyan sivár
 Mert lelkünk a nehéz küzdelmek közt
 E hitben meg-megpihenni jár.

G. Diószeghy Mór.*

* Boldogult barátunk és munkatársunk haatyudala volt e mély érzésből fakadt népköltemény.

Isten igéje.

Ima. *)

Hatalmas Isten, világok Ura, kiben nincsen változás vagy változandóságnak árnyáka, ki öröktől fogva voltál, vagy es leszesz, mi változandóság gyermekei hálás érzelmekkel, szent megilletődéssel borulunk arcra előtted e ránk nézve megható, ritka ünnepen.

Mert „micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, vagy az embernek fia, hogy meglátogatod őtet“! . . . kicsinységünk érzetében porba omolva,

*) Irta és elmondotta Dengel Géza ev. ref. lelkész Nyárad-magyaróson Pataki Dénes kántortanítónak június 1-én tartott íélszázados tanítói és házassági jubileumán.

szent remegéssel szólunk Hozzád így a zsoltárróval, oh Úram!

De lelkünk megnyugszik té benned, mert te hozzánk jó vagy, kegyelmes vagy, Atyánk vagy nekünk, s mi rólunk, gyermekeidről nem feledkezel el, sőt gondviseléssel híven kísérsz, megtartasz minket életünk útain.

Ime, megemlékezel rólunk és összegyűjtél most is szent házadba, jó Atyánk, hogy egy öreg szolgálónak megtartásán örvendezzünk s ő vele együtt mi is hálákat rebegjüek te néked az erőért, a segedelemért, a kegyelemért, mikkel őt az élet útain mindmáig elhalmozád. Ötven éve Uram, hogy elindult pályáján munkálni a te dicsőségedet; ötven éve, hogy élettársával kezét-kézbe téve, elrebegették ajkai szined előtt a boldog holtomiglan-holtáiglant Mennyi nehéz küzdelmet, szenvedést, bút küldtél életére e hosszú pálya alatt, csak te tudod, oh Mindeneket-tudó; mi csak azt látjuk, hogy mindezideig megtartottad őt testi-lelki egészségben, családi életét megáldottad szerető gyermekekkel s a tisztos ősz fejeket hálás gyermekek, unokák és hü rokonok szeretete áldólag sugárolja körül. Csak azt látjuk, hogy küzdelmes pályáján Te benned bízva, híven megállott s a gyöngye gyermekek se-regeiből értelmes, erős nemzedékeket nevelt anyaszent-egyházunk, magyar hazánknak boldogítására, a te neved dicsőségére.

Oh, mindezekért a buzgó hálának, a magasztalásnak érzelmei fakadnak föl kebleinkből te hozzád jó Atyánk s összekulcsolt kezekkel kérünk: pihentesd meg Lelkedet e pillanatban a te öreg szolgálón, hogy teljék jó kedved és gyönyörűséged az ő áldásos életében: áld meg őt továbbra is testi-lelki erővel, hogy munkálhasson, mindig még bölcsességed elvégezte, emberi nemünk haladására, övéinek boldogítására s hűségének jutalmául életének alkonyuló napjait aranyozza be a híven elvégzett munkának boldogító tudata, övéinek szeretete, embertársainak pedig becsülése és tisztelése.

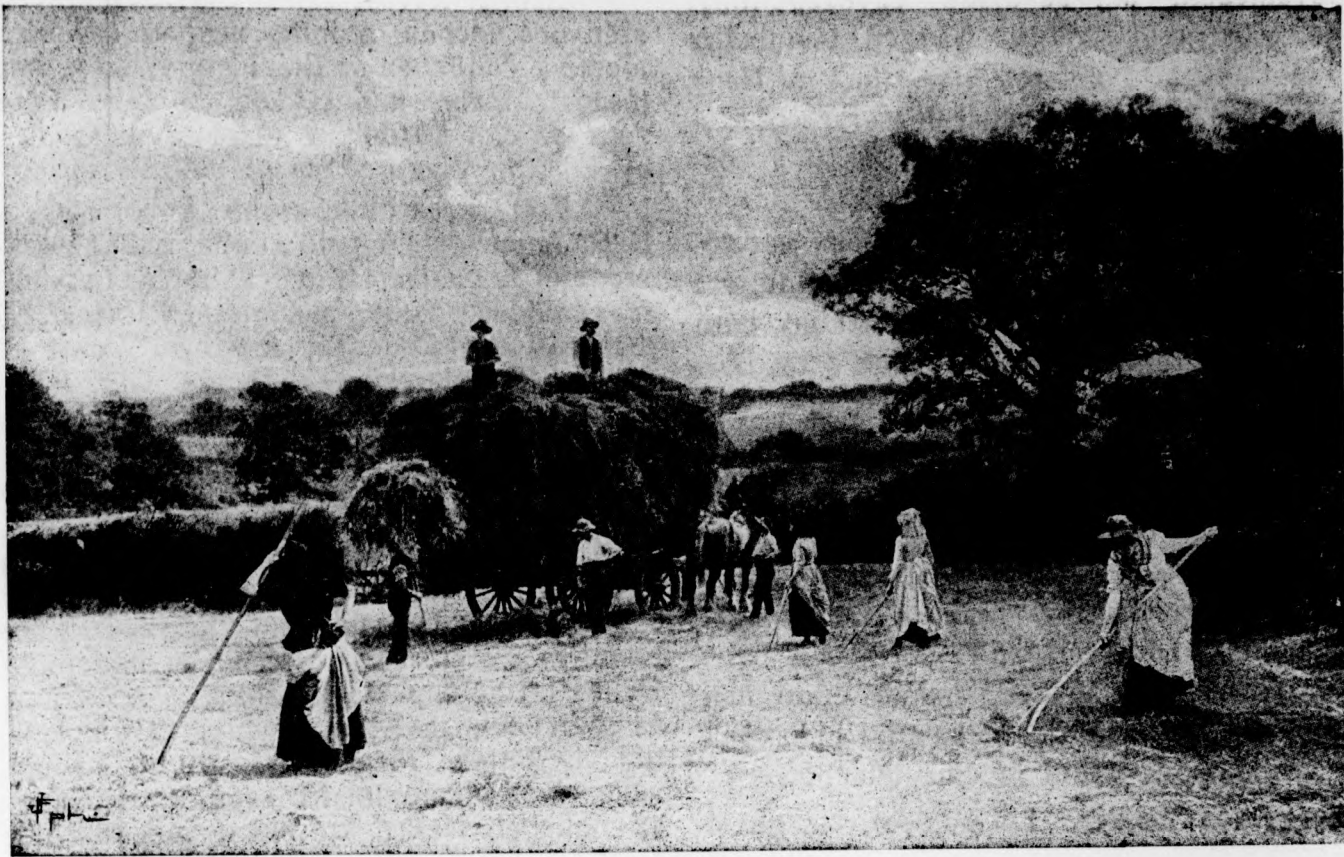
Minket pedig, kik e pillanatban ő vele együtt örvendezünk a te megtartó kegyelmeden, taníts meg oh Uram, az ő példájából, hogy te nem a hivatal nagysága szerint, hanem a hűség szerint jutalmazod az embereket; taníts meg, hogy a hív munkás megkapja jutalmát már itt e földön lelkiismeretének megnyugtató szavában s majd egykor te nálad egy soha el nem muló élet boldogságában Ámen.

Ha embereknek vagy angyaloknak nyelveken szólássék is, a szeretet pedig nincsen én bennem, olylyá lettem mint a zengő érc és a pengő cimbalom.

I. Kor. 13, 1.

A szeretet hosszutűrő, kegyes a szeretet, nem irigykedik a szeretet, nem cselekszik álnokul, nem fuvalkodik fel.

I. Kor. 13., 4.

A réten.

Egyháztársadalmi élet

Egyházi értekezleti közgyűlés. A marosi egyházmegye, egyháztársadalmi közgyűlését e hó 12-én tartotta meg Mező-Bándon. Jelenvolt ezen az egyházmegyének s az értekezletnek elnöksége, világiak, egyháziak, elég szép számmal s megjelent az egyházkerületi értekezlet egyházi alelnöke Nagy Károly kolozsvári ref. theol. tanár, akinek érdeklődése és megjelenése igen jó hatással volt az értekezleten megjelent tagokra s a hallgatóságra. Az értekezlet tagjait Visky Gyula mezőbándi lelkész fogadta és a gyülekezés után, a harangok istentiszteletre hívó szavai mellett vonultunk templomba, a melynek padsorai szorongásig megteltek az egybeseregelt hivekkel. Imát Ravasz János az egyházmegye őszintén szeretett esperese és egyházi-beszédet Kovács László koronkai lelkész tartott, ki alapigéjéül Máté ev. VI. 33. versét választotta. Hogy az ima s egyházi beszéd szívből szívekhez szóló istenige hirdetés volt, azt felesleges mondanunk, hiszen építő, emelő hatásuk mindvégig uralta a lelkeket.

A tulajdonképi értekezleti közgyűlést Benedek Dénes makfalvi lelkész, egyházi elnök nyitotta meg, tartalmas értekezésben s hódolattal emlékezett meg néhai Kovács Ödön és Kovács Albert ref. theol. tanárok áldásos életéről. Ők Mezőbánd kebeléből kerültek ki s lettek nagyok egyházi életünkben. Tóth László értekezleti egyházi titkár, karácsonfalvi lelkész, részletes jelentésben számolt be az elmúlt év munkásságával s a közgyűlés teljes elismeréssel vette tudomásul a tartalmas évi beszámoló jelentést. A pénztáros, Molnár Lajos harasztkereki lelkész rövid elszámolásában az volt a legszomorubb mozzanat, hogy neve-

zett atyánkfia a pénztárnokságról lemondott. Pedig örvendező lélekkel hittük s reméltük, hogy legalább ezen munkakörben velünk marad a küzdők sorában.

Ezután egy kedves, megkapó tény következett. Benedek Dénes üdvözölte Nagy Károly theol. tanár atyánkfiát, mint az egyházkerületi értekezlet egyházi alelnökét s biztosította őt arról, hogy egyháztársadalmi ügyünk buzgó harcosa a marosi egyházmegye. Nagy Károly megragadva az alkalmat, megkapó közvetlenséggel tárta fel egyháztársadalmi munkásságunk jelentőségét s különösen kérte a tagokat a hű kitartásra, munkásságra, mert ezzel a magyar kálvinista egyház érdekeinek szolgálatával együtt, testvértelen, sok megpróbáltatáson keresztül ment nemzetünk érdekeit is a legigazabban szolgálnjuk. Utánuk Tóthfalusi József marosvásárhelyi lelkész értekezett a keresztyén szeretet munkásság jelentőségéről s felhívta a figyelmet azon kötelességekre, amelyek az egyháztársadalmi munkásság keretébe okvetlenül felveendők, mint: az ifjak lelki gondozása, betegekről való gondoskodás stb. Felolvasása keretén több eszmét vetett fel, s kérte, hogy lehetőleg gyülekezetenként gondoskodjanak az egyháztársadalmi munkásság vezetői az atya nélküli árvák, a szegény családok körében született csecsemők, illetőleg betegágyas anyák táplálásáról, s az árva leányok érdekében egy cselédképző intézet kezdeményezését javasolta, amely a Magyarországon teljesen ismeretlen háztartási, főző és gazdasági szakiskolával egészíthetné ki. A gyülekezet nagy érdeklődéssel hallgatta végig a fejtegetéseket s Nagy Károly egyh. kerületi alelnök javaslatára megbizta felolvasót a tervezet megvalósítása céljából alkalmas javaslat elkészítésére. Most Ferencz Mihály Zsigmond derék tagtársunk fel-

olvasása következett, aki az újabb egyházpolitikai törvények jelentőségéről szólott. A szép tanulmány mindvégig lekötötte a hallgatók figyelmét s Nagy Károly, Kovács László és Tóthfalusi József hozzászólásai után a leg'eljesebb elismeréssel adózott a közgyűlés e szép munkáért.

Ezek nyomában a tisztujítás s egyházi vezetőembereinkről való szeretetteljes megemlékezés történt meg, s ez alkalmat arra is felhasználtuk, hogy báró Bánffy Dezső egyházkerületi főgondnoknak s dr. Bartók György püspökünket táviratilag üdvözlöttük.

Elismeréssel adózva a vendéglátó derék egyházközségnek s lelkészének Visky Gyula atyánkfíának, közös ebédre gyűltünk össze, ahová akkorra már megérkezett hivatali elhalaszthatatlan elfoglaltsága miatt eddig távol volt világi elnökünk Csontos Olivér egyházmegyei-gondnok kedves atyánkfia is.

Mi magunk egy szép s lélekemelő építő nap emlékét hoztuk el Mezöbándról. Vajha a mi emlékünk sem maradna nyomtalanul ottani hiveink lelkében.

Nyárádmagyarós ünnepe. Lélekemelő, megható ünnepély folyt le a nyárádmagyarósi ev. ref. egyházközségben június hó 1-én. A község érdemes tanítója ekkor ünnepelte tanítási működésének félszázados évfordulóját s ugyanekkor tartotta meg nejével ujszéki Szabó Rózával aranylakodalmát. Bizony ily szép ünnepet nem sokan érnek az emberek közül teljes lelki és testi egészségben és mi, a kik végig néztük ennek főlemelő lefolyását, abban a tudatban távoztunk el, hogy ilyet többet talán nem is lesz alkalmunk az életben látni.

Az ünnepély, melyre már napokkal azelőtt érkeztek az ünnepeltnek távolban lakó gyermekei és rokonai, délelőtt fél 10 órakor vette kezdetét a helybeli ev. ref. templomban, hol a népes gyülekezet mellett, előkelő közönség foglalta el a tágas templom pad-sorait.

Jelen voltak: Deák Lajos kir. tanácsos, tanfelügyelő és neje, mint násznagyok, Ravasz János ev. ref. esperes és neje, Máthé József a marostordai ált. tanítótestület elnöke, a nyárádmenti tanítói kör egész testülete, a környék ref. papsága és az ünnepelt gyermekei, nagyszámu rokonsága. A „Jövel szentlélek Uristen” egyházi ének elhangzása után Dengel Géza helybeli lelkész emelkedett a szószékbe és buzgó alkalmi imádságot mondott. Azután Szabó Lajos a nyárádmenti tanítói-kör elnöke nyitotta meg a kör diszgyűlését s lelkes szavakban üdvözölte az ünnepelt kartársat. Kelemen Pál márkodi tanító ünnepi beszédet tartott, melyben szépen vázolta a tanító fontos szerepét a társadalom életében s e mellett régebben a tanító lenézett, elhanyagolt voltát, küzdelmes életét és szépen mutatta ki, hogy az ünnepelt mindezekkel a nehézségekkel megküzdött, mert lelkesedés, szeretet vezette e pályára s a régi csekély fizetésből hét gyermeket nevelt fel, mindeniket tisztességes társadalmi álláshoz juttatva. Fábián Ödön nyárádszeredai tanító pedig az ünnepelt élet- és jellemrajzát olvasta fel, melyen egy sok küzdelmen átment, de hivatását mindig hiven teljesítő tanító megható pályája tárult a hallgatóság lelki szemei elé. Mindkét beszédet zajos tetszés és az ünnepelt lelkes éltetése követte.

Ezután Ravasz János esperes könnyekig megható szép beszédében áldotta meg az ősz házaspárt, felmutatva életükben az isteni gondviselés kifogyhatatlan jóságát, mely mindezideig mintegy kézenfogva vezette az élet küzdelmes utain. A könnyező öregekkel együtt könnyezett az egész hallgatóság.

Erre a szebbnél-szebb üdvözetek következtek. Deák Lajos tanfelügyelő a kultuszminiszter nevében köszönetét és elismerést nyilvánított az ünnepeltnek hosszas és áldásos tanítói működéséért. Ravasz János esperes a marosi egyházmegye, Rozsnyai József körjegyző a helybeli polg. község, Dengel Géza lelkész az egyházközség és iskolaszék, Tályai György a görgényi tanítói kör, Máthé József a marostordai ált. tanítótestület nevében tolmácsolták hálájukat és elismerésüket az ünnepelt érdemei iránt.

A helybeli egyházközség egy szép aranyórával lepte meg az ünnepeltet, ezzel fejezve ki háláját és ragaszkodását tanítója iránt. Könnyekig megható volt amint a gyermekek nevében az ünnepelt fia, Pataki Dénes búzai pap megköszönte a szülőknek a gondot és szeretetet, melylyel irántuk, gyermekek iránt mindig viseltettek. Még Szentmártoni Bálint tanító szavalt el ez alkalomra irt szép költeményét s miután az ünnepelt meleg szavakkal megköszönte az ünnepeltetést, a közönség a Hymnust énekelve a templomból kivonult.

Az ünneplő közönséget ebédre az ünnepelték látták szívesen, hol még sokáig maradt együtt lelkes hangulatban a közönség.

Az Isten áldja meg őket kegyelmével bőségesen továbbra is. Egyházunkat pedig sok ilyen lelkes, hü munkás tanítóval!

Dengel Géza
lelkész.

H i r e k.

Olvasd a bibliát!

Az Isten megtartja Noét.

Mózes I. k. 8, 1, 16.

Az özönvizzel végződik az emberiség történetének első korszaka. A föld minden népeinek legrégebb mondái közt ott találjuk az özönviz történetét. India, Mexikó, Khina régi hagyományai mind, de tanubizonyságot tesz a tudomány is arról, hogy az általános nagy katasztrófa határkövet állított két korszak között. A 6 és 7 részben elmondottak komoly intésül szolgálnak nekünk, hogy ne éljünk vissza Isten hosszútűrésével, hanem igyekezzünk megnyerni azt a kegyelmet, miről a 8 rész története szól.

Aranymondás. Az igazaknak megmaradása az Úrtól vagyon. 37 Zsolt. 39.

Oktató jegyzetek:

I. Az istentelenek pnsztulása. Hosszutűró volt az Úr, mikor az egész emberiség elpártolt tőle. Szent Lelke által intette az embereket, mégis megkeményítették szívöket. Noé tiszta élete figyelmeztetés volt, hogy ők is megtérjenek, mégis a bűn útján maradtak. S végre jött az ítélet. Az Úr int bennünket is a lelkiismeret hangján; mi is látjuk a tökéletes, igaz ember, Jézus Krisztus életét. Ne tegyünk úgy, mint az akkori emberek. Esztellennek tartották

Noét, mikor a bárkát építette. Mikor késett az Isten büntetése, azt hitték, sohase jó az, s végre mégis elragadta őket az ítélet. Bizonyosan el fog jönni a világ végítélete is.

II. Az igaz ember megtartása. Bármily nagy volt az akkori világ eltévelyedése, bármily sok volt a csábítás és kísértés — a többség befolyása — mindez nem tántorította el Noét. Híletetlennek látszott a hirdetett ítélet — ő mégis hitt. Alávetette magát Isten akaratának és hite és engedelmsége miatt megtartotta az Úr. S az ő igazsága által megtartott az egész házanépe. Ő vele együtt voltak eltemetve az özönvíz idejében, ő vele együtt támadtak fel. Mi is ragaszkodjunk ahhoz, kinek igazsága tökéletes, a Jézus Krisztushoz. Ő vele temetessék el, a mi ő emberünk, ő vele kezdjük új életet és fogadjuk el azt a szövetséget, melyet ő általa akar az Úr velünk kötni.

Amerikában, Johnstown mellett nagy gáttal összegyűjtötték több oda nyíló völgy patakját s az így alakult nagy tó vizét sok gyár hajtására használták fel. Egy nap repedés mutatkozott a gáton. Egy bátor férfi, Revere Pál, lóra kapott s a völgyen lefelé iramodva ezt kiáltoita: Fel a hegyekre, mentsetek meg magatokat. Voltak, akik hittek szavának és felszaladtak a magaslatokra; mások pedig bolond embernek tartották. Pár pillanat múlva megtört a gát s a vizár elpusztította a virágzó völgyet. Fogadjuk el hittel az isteni íge intéseit.

— **Az állam az egyház szolgálatában.** Az Erd. Prót. Lapból olvassuk: Győrből értesülünk, megbízható forrásból, hogy Apponyi Albert gróf, közoktatási miniszter, rendeletet küldött a győri m. kir. áll. tanítónő-képző intézetnek, arra utasítván, hogy a felvételnél előnyben részesítsék, minden mások felett, a győri Orsolya-zárdából a tanítónő-képzőbe átlépni óhajtó növendékeket. Győrben állami polgári, vagy talán alsóbb leányiskola is van; de az állami tanítónő-képzőbe nem ennek és társainak, hanem az Orsolya-zárdabelieknek áll első-sorban rendelkezésére. A bejutni kívánók tehát a klastrom kapuin keresztül fogják keresni az utat az állami képezdebe. Ez se rossz; a magyar kir. kultuszminiszter az állami iskola elnéptelítésének szolgálatába. Mi mindent nem fogunk még megérni?!

— **A király június 8-iki koronázási jubileuma.** A jubiláris ünnepélyek lezajlottak. A király elutazott. Az ünnepélyek lefolyásának, hatásának nem nemzeti, annál kevésbé politikai vonatkozásairól kívánunk szólni. Egy dynasztikus államban csak természetes, hogy az uralkodó 40 éves megkoronáztatását megünnepeli az állam és a nép, hanem hogy ezt is felekezeti célokra foglalják le: egyrészt ez az, ami megbotránkoztató. A nagy kormány idevonatkozó előterjesztéseiben többek közt szerepel az is, hogy az állam Árpád fejedelem állítólagos sirja felett egy római kath. temp. omot épített. A gombhoz már varrják a szorgalmas szabók a kabátot. A templom mellé zárdát terveznek, melyet a Pálos szerzeteseknek (fehér barátok) szántak. Ilyenek ez idő szerint Magyarországon nincsenek, tehát telepítenek. Valóban jó ellenszere a kivándorlásnak. Gratulálunk a honmentő gondolatnak.

— **A „Vasárnapi Ujság” június 9-iki száma 33 képet közöl, Árpád sírhelyéről, a Fővárosi Muzéumból, a rudolfsznadi árvizről, a rozsnói Kossuth, a hajduböszörményi Bocskai és a zolyomi Rákóczi-szobrok leleplezéséről stb. Szépirodalmi közlemények: Adi Endre és Dutka Ákos versei, Mikszáth Kálmán és Pekár Gyula eredeti s Wharton Edith angolból fordított regénye. Árpád sírhelyéről Szalai Károly ír, a Fővárosi Muzéumról Schöpflin Aladár. Egyéb közlemények: Vámbéry Ármin cikke: „magyarok és tatárok.” elhunyt költőnk, Platty Adorján arcképe és nekrológia, tárcacikk a hétről, gróf Eszterházi Pál négyes fogata, melylyel 3 nap alatt hajtattott Debrecenből Budapestre s a rendes heti rovatok: Irodalom és művészet, közintézetek s egyletek, Sakkjáték, Képtalány, Egyveleg stb.**

„Vasárnapi Ujság” előfizetési ára negyedévre négy korona, a „Világkrónika”-val együtt négy korona 80 fillér. Megrendelhető a „Vasárnapi Ujság” kiadóhivatalában (Budapest IV. Egyetem utca 4 szám). Ugyanitt megrendelhető a „Képes-Néplap” a legolcsóbb ujság a magyar nép számára, félévre két korona 40 fillér.

— **Nyilvános nyugtázás és köszönet.** A harczói leányegyházközség részére adományozott Szöcs Sándor ny. körjegyző egy csinos urasztalát, értéke 24 kor., Bence János mezőpaniti kertész egy gyönyörű urasztal terítőt, értéke 12 korona. A nemesszivű adakozók e helyen is fogadják hálás köszönetemet.

Boér Károly, ev. ref. lelkész.

— **A morva testvérek.** A morva testvérek felekezete, amelyet még Husz János szerveztetett, a napokban ünnepelte meg a fennállásának 450-ik évfordulóját. Ez a felekezet nem nagy, de keresztyéni munkássága bámulatós.

— **Kérelem a pápához** Egy híres francia ujság azt a hirt hozza, hogy mintegy 3000, az időben már jól előre haladt plébános azt kéri a pápától, hogy engedje meg az ifjú papi nemzedéknek a megnősülést. Ugy a papoknak egy, mint a világiaknak nagy része óhajta e kérdésnek a teljesítését. Igazuk van. A sok erkölcstelenség ellen, amelynek sok plébánia a szemtanuja: csak így lehet sikeresen védekezni.

— **Vakok intézete Miskolcon.** Miskolcon a vakokat gyámolító országos egyesület tanintézetet állított fel, hol a szerencsétlenek nemcsak írni, olvasni tanítják meg, hanem valamely iparágra is kiképezik.

— **A Los von Rom.** Vagyis az El Rómától! cím alatt folytatott mozgalom, amely körülbelül tíz évvel ezelőtt kezdődött, a múlt évben is sikeresen folyt, a mennyiben az 1906-ik évben ismét 4000 r. kath. vallású egyén tért át az evangélikus egyházba. Ausztriában a hivatalos kimutatás szerint is kilenc év alatt 42 ezer róm. katolikus lett protestánsná.

— **Közel Wiesbadenhez** állítólag agyon akarták löni Vilmos német császárt. Ehrenheim és Hatteresheim városok között, egy dombtetőről rálőtt valaki egy gyorsan száguldó automobilra. A golyó az utasok feje fölött repült el s így senkinek baja nem történt. Néhány perc múlva ugyanezen úton Vilmos császár automobilja száguldott keresztül. Azt hiszik, hogy a merénylő tudta, hogy a császár erre fog utazni, s a golyó neki volt szánva, 1000 márka jutalmat tűztek annak számára, ki az állítólagos merénylő kilétét felfedezi.

Hirek az országból.

— **Apponyi és Andrássy a királynál.** Apponyi Albert gróf a tegnap délután kihallgatáson volt a királynál. Kihallgatása csaknem egy óra hosszat tartott. Közvetlenül Apponyi után Andrássy Gyula gróft fogadta audiencián a király. A belügyminiszter — mint a közvetlen környezetéből jövő hírek jelentik — az alkotmánybiztosítékok ügyéről referált. Az udvari ebéden, mely öt órakor volt, a kabinet minden tagja résztvett s hir szerint a király hosszabb ideig fesztelenül beszélgetett a kormány tagjaival, különösen pedig sokáig Andrássy Gyula gróffal. A diner után a kabinet tagjai a miniszterelnöki palotába sétáltak át, hol rövid ideig

tartó tanácskozás folyt. Félhivatalos jelentés szerint a kiegyezés kérdése és a Vajda ügy volt a megbeszélés tárgya. Andrassy Gyula gróf ezután még az alkotmány-párt klubhelyiségében is megjelent, hol reményének adott kifejezést, hogy az alkotmánybiztosítékok ügye nemsokára rendbejön s ha az kormányválság nem lesz.

— **Erőteljesebb parlamenti akció.** Nagyon érdekes mozgalomra határozta el magát a függetlenségi párt számos tagja. Körvonalozni óhajtanák azokat az alkotásokat, a melyeket társadalmi és közgazdasági téren a népiölét előmozdítása, a kiscgazdák és kisiparosok érdekeinek sürgős védelme szempontjából megtenni ckvetlenül szükséges lenne.

Falusi kép.

Perzselő a hőség. A nap merőlegesen tűz alá a hegyoldalra, hol Andris gazda a szőlőjében kapálgat. Nagyon vontatottan megy a munka. Meg-megáll, leve-szi fejről a pörge kalapját s letörli ingujjával a veritéket homlokáról, aztán mereven, üres tekintettel maga elé bámul egy darabig. Majd ismét marokra fogja a kapát s belevág a szikkadt földbe. De csak sehogy sem iziik a dolog. Alig kapál körül egy tőkét, megint csak abba hagyja s maga elé mered. Tűrhetetlen ostoba hőség! Hisz csak ne sütne úgy az a bolond nap. Persze, persze, Andris gazda. Bezzeg vagy három héttel ezelőtt nem is volt, akkor csak úgy égett a keze alatt a munka, csak úgy hangzott a nótájától a hegyoldal s egymaga többet végzett, mint a vincellérje meg a felesége együttvéve. De most? Eh!

Gombház hej! ha leszakad
Egy helyébe...

Nem, a nótázás sem megy már. Nem csoda, az ember majd megsül ebben a nagy melegben

Vékony, éles, de kedves tiszta hangocska rezgi át a forró levegőt, giling-giling!

Delet harangoznak a hegyoldali kis kápolnában. Olyan pici a harangocska, mint egy jóra való csengő, de azért megteszi a szolgálatot elhallik a legelrejtettebb zugba is s a dolgos kezek sietve teszik le a szereszámot s keresik fel a nagy diófák kellemes hűvös árnyékát. A faluból felvezető uton egymásután tűnnek fel a kurta rokolyás, pirosképű menyecskék, fejükönkis kosarakkal, gyorsan tipegnek előre vidám nóta közben.

A déli ebédet viszik az uruknak.

Andris gazda is ott áll még kezében a kalapjával ami még a harangocska megkondulásakor került le a fejről, de ima, az nem jött az ajkára, csak nézett, nézett arra felé, a faluba vezető utra, mintha ő is várna valakit. Pedig dehogy is vár, talán csak megszokásból teszi.

Az arra járó asszonyok hangos köszöntésére riadt fel. Bosszusan dobta el magától a kapát s lassan megindult ő is egy terebélyes fa felé, ott letelepedett az árnyékába, elővette a tarisznyáját s feltálalt magának.

Egy kis fehér szalonna, mely a melegtől már majd felolvadt, egy drb. száraz barna kenyér, meg vagy egy-két zöld paprika és egy kulacs a tavalyiból, ebből állott a tarisznya tartalma. Hát biz ez szomorú, mert Andris gazda módos gazda volt, meg aztán máshoz is volt szokva. Vagy három héttel ezelőtt

nem hiába tekingetett ő sem a faluba vezető utra, a sok nóta közül egyik biz neki szólt, a sok kosár közül egy neki volt szánva, a sok menyecskéből az egyik az övé volt.

Hát biz az jobb világ volt, mi tagadás benne. Akkor párolgó levessel kezdték (mer, hogy az asszony is vele evett persze egy tálból) folytatták jóízű káposztával (ezt az Andris nagyon szereti), melynek tetején illatos kolbász díszelgett s ettek hozzá friss fehér otthon készült cipót; azután forró perzselő csókokkal végezték az ebédet. Mert nagyon szerették egymást, Andris gazda meg Julis. Hogy eshetett mégis úgy?

No ez cifra kis történet.

Ugy kezdődött a dolog, hogy Andris gazda egy vasárnap templom után betért a „Mózsi” boltjába, a többi gazdával mondd, de el ne hidd, egy pohár borra. Egyből kettő lett és így tovább, a végre az lett, hogy Andris gazda lekésett egy kissé az ebédéről, s mikor megérkezett, az asszonyka nem a legbarátságosabban fogadta, bizony menyecske módjára elmondogatta a véleményét az ilyen-olyan korcsmázó emberről, akiről ha tudta volna... és így tovább. Andris a pitiókos fejével feldühödött és megütötte csak épen egy kicsit a képes felit. Az asszony pedig sarkon fordult és se szó, se beszéd, hazament az anyjához. Szép kis eset! De hát minek szól bele az ura a dolgába. Mintha talán neki nem volna szabad egy kicsit a kocsmába tévedni, ha van otthon jó bora. Mert van. Hisz neki eszébe se jutott vóna, úgy hitták be, meg aztán... azóta se volt. Azért nem kellett volna ott hagyni őt. Nem bizony! De hát csak haragudjon, ő nem bánja, nem megy érte, neki így is jó. Majd bizony, hogy még ő...

Andris gazda dühösen elkezdett falatozni a zsíros szalonnából, meg a száraz kenyérből, de csak ismét elszontyolódott.

Hm, hm, gondolkozott tovább, pedig a közmondás is azt tartja, hogy a pénz olvasva, az asszony verve jó. Meg aztán jóra való menyecske el se hiszi az urának, hogy szereti, míg egyszer amugy Isten igazába el nem veri. Igaz, hogy a Julis módos leány volt, hisz a kastélyban is szolgált, hát egy kicsit kifinomodott, de azért még sem kellett volna azt úgy a szívére vennie. Most itt hagyta a faképnél. Pedig már a golya is ott kepelgetett a házuk körül.

No azért mégis csak az ő fia lesz az. Mert fiu lesz az bizonyos. Andris lesz a neve, mint az apjának. Jaj, de helyre kis legényke lesz. Vesz majd neki piros rámás csizmácskát, fodros gyócs gatyácskát, ezüst petykés kis pruszlikot. Mily boldogan fog menni vele vasárnap a szentegyházba s onnan szépen haza. Dehogy megy a korcsmába, dehogy. Otthon aztán már várja őket a kapuba az asszony. Az asszony? Igen, az most haragszik és talán várja, hogy ő megkérlelje. De abból nem lesz semmi, csak azért sem.

S Andris gazda belerakja a tarisznyájába a maradékot (pedig elég maradt, mert tudj Isten, nem izlett neki az étel, bizonyára a hőség miatt) s végigdül a fa alatt. Hiába akarja más felé terelni a gondolatait, csak visszatérnek az asszonyhoz.

Ugy mondták reggel, hogy ma lesz a nagy nap, szörnyen szerette vón tudni, fiu lett-e? Mert hogy nagyon szerette volna. Szundítani is akart egy keveset, de nem tudott, ezek a tolakodó legyek nem hagyták nyugodni. Persze, mikor a Julis ölébe hajtotta a fejét, akkor nem bántották, mert az elzavarta őket.

Nem is erőltette tovább a dolgot, felkelt s mert

dolgozni sem volt kedve, vállára kapta a tarisznyát, fejébe nyomta a kalapját s megindult a faluba vezető uton. Haza igyekezett.

Amint beért a faluba a pappal találkozott. Illedelmesen megemelte kalapját.

— Adj Isten Andris gazda — szolt a lelkész. Már ilyen korán hazajött. Vagy igaz is, biztosan megtudta kigyelmed is az örömhirt. Hát fiu lett, szép fiu büszke lehet rá, én már láttam, épen most jövök onnan, megmutatták. Jól teszi, ha meglátogatja őket s megkérdeli, jól teszi. Mondtam én mindig, hogy jó szive van kigyelmednek, arany szive! Hát csak menjen! Isten áldja!

Azzal elment a lelkész ur. Andris még köszönni is elfelejtett, örömeben-e vagy bosszuságban.

Hogy fiu lett, annak örült, hisz előre tudta ő azt.

De hogy ő menjen őt megkérdelni? Hogy neki arany szive van? Nohát majd megmutatja ő, hogy vasból van. Nem megy oda, pedig csak egy utcán kellene befordulnia,

Duzzogott, szörnyen duzzogott. Hát szép a fiu?!

Épen odaért az utcasarokra; ott van ni, a negyedik köz a napáé, ott a piros muskátlival ékes ablakok mögött ott motyog most az ő fiacskája. S ő nem láthatja. Dehogyan nem.

Nem jár erre most senki, talán csak elmehet az ablak alatt, mintha erre volna dolga s egy pillanatra megláthatja a fiacskáját, csak egy pillanatra. Csak épen, hogy arra fordítja a fejét, mikor elmegy az ablak alatt. Már oda is ért. Ejnye ezek a muskátlik elfödnek előtte mindent. Körülnéz hirtelen és oda sompolyog az ablakhoz s lopva betekint. A szive hevesen dobog.

Ott fekszik a patyolat fehér ágyon az ő szépséges, haragos Juliskája, de most nem haragszik, hanem édesen mosolyog le az ölében motoszkáló apróságra.

Oly édes, oly megkapó, gyöngéd ez a jelenet, hogy Andris gazda szive is olvadni kezd. Mohón nézte az elé táruló képet s észre sem vette, hogy a napa, Julis anyja már a kis kaput is kinyitotta s mosolyogva vonult vissza. Andris anélkül, hogy tudott volna, már bent volt a pitvarban, keresztül osont a konyhán és lassan felnyitotta az ajtót. Háttal volt felé az asszony; lassan mögéje sompolygott. egy pillanatig gondolkodott s aztán gyöngéden megölelven feleségét, bűnbánóan így szolt:

— Julis, ugye megbocsátasz? — majd hozzátette — a fiunk kedvéért.

Az asszony egy pillanatra megrezzent, de mikor látta, hogy az ura szol így hozzá, az öröm könyeitől ragyogó szemmel felelt:

— Igen, Anris, a fiunk kedvéért.

S hosszú csókban forrtak össze ajkaik. „A fiunk” pedig eleinte édesen mosolyogva nézte e jelenetet, de csakhamar megunva ezt éles visitással figyelmeztette az apját, hogy ő most itt az első személy. S a boldog apa reszkető kezébe szorítva az édes csöppséget, könyes szemmel csókolgatta az ő békítő angyalát.

A Dr. Schmidt G. főtörzsorvos és physikus által feltalált hires

FÜL-OLAJ

megszüntet gyorsan és alaposan időközi **süketéget, fülfolyást, zúgást és nehézhallást** még idült esetekben is. Ára üvegenként használati utasítással 2 frt. Kapható **Debreczenben, Kossuth-utca 8. szám** az „Arany Egyszarvu“-hoz című gyógyszerárban.

Agrár takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett alaptőke egy és fél millió korona.

Fiókintézetek és kirendeltségek:

Csikszereda, Gyergyószentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda. Parajd, Sz.-Udvarhely, Sepsiszentgyörgy és Székely-Keresztur.

Jelzálogkölcsonöket nyújt földbirtokra és bérházakra legjutányosabb feltételek mellett, ugyszintén **törlesztéses kölcsönöket 500 koronától** kezdődőleg a törlesztést és kamatot magában foglaló fél évi részletfizetések ellenében **4 1/2 o/c alapkamattal.**

Leszámitol 6 hónapi lejáratig terjedő váltókat, utalványokat és adósleveleket.

Elfogad betéteket könyvecskére, folyó, vagy cheque számlára és azokat rendszerint **felmondás nélkül fizeti vissza.**

Bank és pénzváltó osztályunk üzletköre:

Értékpapir, idegenpénzek vétele és eladása.

Tőzsdei megbízások.

Sorsjegyek eladása letétjegyre és egyenlő havi **részletfizetésre.** Az első részletfizetése után a sorsjegyekre eső nyereség már a vevőt illeti.

Kölcsönök nyújtása értékpapirokra.

Osztálysorsjegyek föelárusítása helye. Szelvény-beváltás.

Letétek. Elfogadunk értékpapirokat, okmányokat megőrzésre.

Költségmentesen megvizsgáljuk mindennemű sorolás alá eső értékpapirok huzását.

Kivándorlóktól érkező pénzek, utalványok, csekkek legolcsóbb beváltási helye.

Képviselet a legrégebb és legnagyobb biztosító intézetet a „Trieszti Általános Biztosító Társaság” (Assicurazione Generali) és eszközöl tűz-, üveg- és jégkárt, valamint betörés elleni, végre élet és balesetelleni biztosításokat a legolcsóbb díjak mellett.

FERENCZ JÓZSEF KESERÜVIZ

AZ EGYEDÜL ELISMERT KELLEMEZES IZÜ TERMÉSZETES
HASHAJTÓSZER.

„KÖZHASZNO SZÖVETKEZET”

magyar nemzeti alapon álló kultur és humán-célok támogatására alakult pénzintézet

KOLOZSVÁRT UNIÓ-UTCZA 20.

Elfogad **takarékbetéteket**, naptól-napig számított 5%-os kamat mellett és a tőkekamat-adót is az intézet fizeti.

Váltó-leszámitolást és rövid lejáratu **jelzálogkölcsonök folyósítását** kedvező föltételek mellett eszközli.

Tisztviselői törlesztő kölcsönöket folyósít 10—12 évi törlesztésre.

Az intézet most van átalakulóban 300,000 kor. alap-tőkével biró részvénytársasággá, hogy kitüzött feladatait hathatósabban szolgálhassa.

Egy részvény ára: 100 kor., mely apróbb részletekben, az év végéig fizetendő be.

Eddigi kezdetleges helyzetében is már

12000 koronát

osztott ki az intézet magyar nemzeti alapon álló egyházak, iskolák segélyezésére.

A részvényjegyzések folyó évi június hó végéig
 =====
 elfogadtatnak. =====